

SỐ 773

PHẬT THUYẾT BỒ-TÁT TU HÀNH TỨ PHÁP KINH

Hán dịch: Đời Đường, Tam tạng Địa-bà-ha-la, người xứ Thiên Trúc.

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Phật ở tại khu vườn rừng Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ, cùng với đông đủ chúng đại Tỳ-kheo một ngàn hai trăm năm mươi vị.

Khi ấy Đức Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Các ông đã được vô lượng lợi ích, nên cầu Đại Bồ-đề vô thượng của Phật. Vì sao? Vì Đại Bồ-đề của Phật là thế gian và xuất thế gian không ai bằng. Nếu các chúng sinh đời vị lai phát tâm muốn cầu Đại Bồ-đề của Phật phải tu bốn pháp, đó là:

1. Phải phát tâm đại Bồ-đề, thà mất thân mạng cũng không thoái lui.
2. Phải gần gũi bạn lành, thà mất thân mạng cũng không xa lìa.
3. Phải tu tập nhu hòa, nhẫn nhục, thà mất thân mạng cũng không sân giận.
4. Phải ở chỗ yên tịnh, thà mất thân mạng cũng không nghĩ đến chỗ ồn ào.

Thiện nam, Đại Bồ-tát phải tu học bốn pháp như vậy.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Muốn cầu các thắng quả
Phải phát tâm Bồ-đề
Siêng năng tu tinh tấn
Phải gần Thiện tri thức.
Nhẫn nhục Phật khen ngợi
Là người có sức mạnh
Nơi chỗ vắng, Thánh tục
Giống sư tử, không sợ.*

Đức Thế Tôn nói kệ xong, lại bảo:

–Những người có trí tuệ và đại Từ bi luôn tu bốn pháp như trên. Người như vậy, chắc chắn có thể thoát khỏi sinh tử, lìa khỏi lưới ma, thành tựu Đẳng chánh giác, đắc đại Niết-bàn.

Khi Đức Thế Tôn thuyết giảng kinh này xong, các Tỳ-kheo, các Bồ-tát nghe Phật giảng nói đều rất hoan hỷ, tín thọ phụng hành, làm lễ và lui ra.

□